

MOON VALE SECRETS

TICHO

MARTIN S. VALE

TICHO

Moon Vale Secrets

Martin S. Vale

ČÁST I

Příjezd

Autobus zasyčel a odjel v závěji sněhu. Upravil jsem si popruh batohu a chvíli sledoval, jak vůz mizí za zatáčkou, tam nahoře, kde se silnice ztrácela ve svahu.

„Tak jo,“ zamumlal jsem. „Teď už není cesty zpátky.“

Má sestra Lena se na mě podívala – výraz někde mezi nadšením a nejistotou. „No tak. Není to daleko. Podle mapy stačí jít po téhle silnici a pak zabočit na lesní cestu ke srubu.“

Zvedl jsem hlavu. Silnice byla sice asfaltová, ale pokrytá uježděným sněhem, úzká a klikatila se mezi stromy do kopce. Nikde ani živáčka – jen odpolední světlo, které pronikalo mezi holé větve a jehličnany obtížené jinovatkou. V dálce zakrákal havran – jednou a pak ticho.

Pomalu jsem vydechl. „Pořád nechápu, proč jsme si nemohli pronajmout něco normálního. S topením. A elektřinou.“

Lena se ušklíbla. „Protože tohle je *dobrodružství*. A taky je to zadarmo.“

„Zadarmo vždycky něco stojí,“ poznamenal jsem a znovu si posunul batoh. „Třeba nachlazení. Nebo vyvrtnutý kotník.“

Zasmála se a vykročila. „Ten víkend přežijem. Už jsi zvládnul horší věci.“

Zabručel jsem, ale vydal se za ní.

Šli jsme skoro půl hodiny mlčky. Naše kroky křupaly ve sněhu v pravidelném rytmu. Krajina působila klidně – až nepřirozeně. Dlouhé stíny stromů se plazily přes bělostnou plochu, větve natažené k obloze jako prsty. Nikde žádné auto. Ani stopy podél silnice.

„Jak daleko je to k odbočce?“ zeptal jsem se nakonec.

„Nevím. Od zastávky je to zhruba dva a půl kilometru do kopce,“ odpověděla Lena a vytáhla mobil. Chvilí se na něj dívala, zamračená. „Mapa je zamrzlá, signál tu už začíná kolísat. Prý je to ještě horší u srubu.“

Pokrčila rameny. „Pak asi dvě stě metrů lesem. Srub by měl být hned za tím.“

„*Měl by být,*“ zopakoval jsem skepticky. „A ty tomu chlapovi věříš?“

„To není jen tak nějaký chlap,“ ohradila se. „Je to kolega a kamarád.“

Zvedl jsem obočí. „Kamarád, jo?“

„Jo.“ Uhnula pohledem. „Každopádně mi dal klíč, načmáral mapku a řekl, že srub je volný. Jen... trochu spartánský.“

„Spartánský jako kadibudka a voda z kýble?“

Lena se jen usmála.

Cesta dál stoupala mezi staré borovice a vyzábělé břízy. Když jsme došli k ostré zatáčce, Lena zpomalila a začala zkoumat zasněžený okraj cesty.

„Tady to je,“ řekla a ukázala na úzkou pěšinu, která se jen těžko rozlišovala od okolního podrostu.

Zastavil jsem se vedle ní. Stezka mizela v hustším lese, lemovaná nakloněnými kmeny, tlumená sněhem. Ještě bylo světlo, ale slunce už klesalo. Zlatavé světlo kreslilo tenké pruhy na sněhu.

„Nevypadá to, že by tudy někdo šel posledních pár týdnů,“ poznamenal jsem.

„Je to správná cesta,“ ujistila mě Lena – až příliš rozhodně. „Dvě stě metrů a jsme tam.“

Zůstal jsem stát.

„Co je?“ otočila se na mě. „Nevěříš mi?“

„Nevím,“ řekl jsem. „Tvůj orientační smysl při túrách občas selhával. Jestli si dobře vzpomínám.“

Lena se zazubila a vykročila do lesa.

Ještě chvíli jsem postál, pak ji následoval do stinné stezky, která se s každým krokem nořila hlouběji do ticha.

Šli jsme mlčky. Úzká stezka se vinula posledním kouskem lesa jako tenká, rozmotávající se nit. A pak se najednou stromy rozestoupily — a svět se změnil.

Vyšli jsme na mýtinu, zalitou bledým zimním světlem. Před námi, obklopený několika řídkými, zasněženými smrky, stál srub.

Ale nešlo jen o ten srub. Měl jsem pocit, jako bychom překročili nějakou neviditelnou bariéru. Jako bychom opustili skutečnost a vstoupili do zamrzlého snu.

Ticho bylo obrovské. Ne tíživé — jen nekonečné. Klid, který se rozprostíral všemi směry, nedotčený. Žádné lidské stopy ve sněhu. Žádné krákání v korunách. Žádná šelest. Dokonce i vítr se tu zdál být umlčený.

Lena zalapala po dechu. „Páni.“

Rozběhla se dopředu, její boty tiše křupaly ve sněhu. Šel jsem za ní pomaleji, nasával tu scenérii. Hory v dálce se zvedaly kolem nás, zubaté štíty se zarývaly do bledého nebe. Sníh se třpytil na hřebenech. Vzduch byl studený, ale ne krutý. Bezvětrí. Jen ten ohromující klid.

Nečekal jsem to. Fotky by tu krásu stejně nezachytily. V tom tichu bylo cosi posvátného. Poprvé po týdnech jsem cítil, jak mi povolilo napětí v celém těle.

Ale když jsme se přiblížili ke srubu, nálada se mi změnila.

Vypadal staře. Ne malebně staře — spíš zanedbaně. Dřevěné stěny ztmavlé časem, okenice pevně zavřené. Kamenný komín se mírně nakláněl na jednu stranu. Vedle srubu stála malá kůlna, dveře přivázané starým provazem. Špalek napůl zasypaný sněhem. Zasněžená cestička vedla ke dveřím — silným, oprýskaným, bytelným.

Lena stále zářila nadšením. Vytáhla z kapsy rezavý klíč, který jí dal kolega před pár dny.

„Je to dokonalé,“ zašeptala.

Klíč se po chvíli zápasu otočil. Dveře zavržaly a pomalu se otevřely.

Tma.

Vstoupil jsem za ní. Uvnitř bylo chladněji než venku, a úplně ticho. Samozřejmě žádná elektřina. Jen slabé světlo, které prosakovalo prasklinami mezi okenicemi. Ve vzduchu se vznášel prach. Vůně suchého dřeva a starého kouře.

Lena se rychle pustila do práce. Otevírala okenice jednu po druhé, každá z nich skřípala starým kovem. Pomohl jsem jí rozmístit čelovky — na háčky u dveří a do koutů, kde zůstávala pořád tma. Paprsky světla pomalu prořezávaly šero.

Srub nebyl velký. Vlevo od vchodových dveří se nacházela malá kuchyňka s kamny na dřevo. Dále nalevo, za kuchyňkou, byla zadní místnost bez dveří — jen úzký průchod — ve které stály dvě úzké postele. Napravo se pod oknem nacházel ošoupaný dřevěný stůl, pokrytý vybledlým polyesterovým ubrusem, a pod ním stará zvířecí kožešina — asi jediné místo, které působilo alespoň trochu útulně. Těžké, dlouhé závěsy sahaly právě k ploše stolu. Naproti stolu se rozprostírala hlavní část srubu s krbem, připraveným k použití.

Překvapivě držel pohromadě.

„No, ten srub se mi teda fakt nelíbí,“ řekl jsem Leně. „Jak tady mohl někdo vůbec žít?“

Lena se jako obvykle jen usmála. Staré věci jí nikdy nevadily, spíš naopak. „Vždyť je to jen na víkend. To zvládneme.“

Přikývl jsem, ale můj pohled znovu zabloudil po zašedlých stropních trámech, rozvrzané podlaze a krbu, který vypadal, jako by čekal na oheň celé roky. Něco na tom místě mě znervózňovalo. Ne nijak dramaticky, jen tak... tiše, někde pod kůží.

„Všimla sis toho ticha?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Jakého ticha?“

„Právě to *ticho*. Není tu vítr, žádní ptáci, ani stromy nepraskají. Nikde jsem nezažil takový klid.“